AIRUT

Uudista tilauksesi! Ks. s. 7.

Syyskuu 2017 • 53. VSK N:O 9 (603) • Ohjaa kristilliseen elämään • Rohkaisee odottamaan Kristuksen paluuta

Uskonpuhdistus nyt: On syytä muistaa ne vuodet

Elämme vuotta, jolloin Wittenbergin uskonpuhdistuksen alusta lasketaan kuluneeksi 500 vuotta. Sen muistaminen ei ole turhaa, sillä menneisyyden suurten herätysten tulisi olla tuttuja kaikille Kristuksen seuraajille. Niistä saamme välttämätöntä innoitusta. Monissa selonteoissa kerrotaan, miten Jumala armollisesti vastasi kansansa hätään ja otti mieluusti asiat hoitoonsa.

Historiallisia todisteita on paljon aina näihin päiviin saakka ja ne ovat selkeitä ja kiistattomia. Tulokset olivat yhtä todellisia ja vaikuttavia kuin silloin, kun Jeesus käveli täällä maan päällä. Kyseessä oli itse asiassa Hänen siunattu läsnäolonsa Hengessä uudelleen täällä.

Kerran eräs nuori vertasi omaa seurakuntaansa Walesissa siihen, mitä hän luki Uudesta testamentista. Tämä mies, Evan Roberts, ei voinut lakata ajattelemasta: ”Seurakunta on epäonnistunut!” Hän alkoi anoa Jumalalta yliluonnollista herätystä. Elettiin vuotta 1900.

Hän ei tiennyt, että monet muutkin kokivat, että heidän tuli purkaa sydämensä Jumalalle, että Hän toimisi jälleen heidän maassaan. Pian Evan koki kasvavaa ja melkein pakahduttavaa Jumalan läsnäoloa ja voimaa.

Kun nuori mies oli päättänyt raamattukoulunsa hän palasi kotiin ja koki, että hänen tuli pitää tilaisuuksia paikallisten nuorten ryhmien kanssa. Yhtäkkiä kirkot alkoivat vailla mitään inhimillistä syytä täyttyä sadoista ja pian tuhansista ihmisistä. Nyt elettiin vuoden 1904 syksyä. Ihmiset etsivät Herraa ja löysivät Hänet. Evanista tuli välikappale, joka sytytti Jumala omien sydämet.

Vain muutamassa viikossa kirjattiin ylös satatuhatta uskoon tullutta. Joltain alueilta rikollisuus katosi melkein kokonaan. Tuomarit luovuttivat seuraajilleen juhlallisesti valkoiset käsineet osoituksena siitä, että heidän virkakaudellaan ei ollut annettu tuomioita.

Yhteiskunnallisia ongelmia oli paljon. Juopottelusta oli tullut niiden rinnalla kansallinen vitsaus, mutta nyt siitä tuli harvinaista. ”Walesin talous kukoisti”. Heistä tuli terve ja ilon täyttämä kansakunta.

”Minä muistelen Herran tekoja, niin, minä muistelen sinun muinaisia ihmeitäsi. Minä mietiskelen kaikkia sinun töitäsi ja ajattelen sinun tekojasi. - Kuka on jumala, suuri niin kuin sinä, Jumala?

Sinä olet Jumala, joka teet ihmeitä. Sinä olet tehnyt voimasi tunnetuksi kansojen keskuudessa. (Ps 77:12-15.)

John A. Cerrato Jr
Toimitettu

Ota osaa Tuomiopäivän siirtämiseen

Meillä on ollut pimeitä aikoja, joille oli tavanomaista hidas ja tasainen hengellisen rappion kasvu. Joskus on vaikuttanut siltä, että evankeliumin valo saattaisi sammua ilman Hengen uudistavan läsnäolon palaamista. (Nähköötne, joilla on silmät, että me elämme keskellä tällaista ajanjaksoa).

Niillä, jotka ovat kokeneet tuon Jumalan valon sydämessään, on kuitenkin sisäinen varmuus Kristuksen Sanan totuudesta. Se osoittaa, että tämä valo ei sammu, se olisi mahdotonta: ”minä rakennan seurakuntani, eivätkä tuonelan portit sitä voita” (Mt 16:18).

Tämän ja monen muun Raamatun toteamuksen perusteella Kristuksen valtakunnan lopullinen voitto on varma. Sillä välin Jumalan sanan tulisi saada [Suomenkin] seurakunta vapisemaan tämän väistämättömän totuuden äärellä:

”Tiedä siis sydämessäsi, että Herra, sinun Jumalasi, kasvattaa sinua niin kuin isä kasvattaa poikaansa” (5Ms 8:5).

”Tuomari seisoo ovella.” (Jk 5:9.)

”Aika on tuomion alkaa Jumalan huoneesta. Mutta jos se alkaa meistä, mikä onkaan niiden loppu, jotka eivät tottele Jumalan evankeliumia?” (1Pt 4:17).

Meidän on tiedettävä, että kaikki yritykset pelastaa kulttuurimme luisumasta sekasortoon ovat turhia, ellei Jumala tee perinpohjaista muutosta ihmisten sydämissä. Ja alun on lähdettävä niistä, joita kutsutaan Hänen nimellään.

Tämä muutos tapahtuu sen ainoan tarpeellisen asian välityksellä, joka on välttämätön syy ja seuraus kaikissa todellisissa historiallisissa käänteissä: herätyksissä ja uudistuksissa.

Tämä välttämätön syy ja seuraus on kokemus Jumalan läsnäolosta. Se alkaa ja toteutuu Jumalan pyhän jäännöksen vaikuttavasta, sinnikkäästä esirukouksesta, ja Pyhä Henki jakaa sen Jumalan omille.

”Sillä minä vuodatan vedet janoisen päälle ja virrat kuivan maan päälle. Minä vuodatan Henkeni sinun siemenesi päälle ja siunaukseni vesojesi päälle” (Jes 44:3).

”Sinun muureillesi, Jerusalem, minä olen asettanut vartijat. Älkööt he vaietko hetkeksikään, ei päivällä eikä yöllä. Te, jotka muistutatte Herraa, älkää suoko itsellenne lepoa. Älkää suoko hänelle lepoa, ennen kuin hän on lujittanut Jerusalemin, tehnyt sen ylistyslauluksi maassa” (Jes 62:6-7).

John A. Cerrato Jr.
Toimitettu

Väkeä valmistetaan uskonpuhdistukseen

Jumalan omat maksoivat hintaa menneisyyden suurista Hengen uudistuksista vaikuttavan rukouksen muodossa. Niissä ilmeni Jumalan läsnäolo ja voima, joka haastaa ja tuomitsee meidät.

Olemmeko unohtaneet apostolien Jumalan, kirkkoisien, marttyyrien, vanhan- ja keskiajan todellisten uskovien, uskonpuhdistajien [Juhana Hus, Tyndale, Wycliff, Luther ja muut], määriläisten, Wesleyn, Whitefieldin, Edwardsin, Finneyn, Spurgeonin ja Moodyn Jumalan.

Olemmeko unohtaneet niiden uskovien ihmisten Jumalan, joita oli lukemattomia tuhansia edellä mainittujen välissä ja heidän jälkeensä. He kaikki kuuluvat niihin, jotka Kristuksen pyhässä nimessä kaatoivat linnoituksia. He pakottivat pahan voimat perääntymään ja toivat hengellisen muutoksen miljoonien elämään ja kokonaisiin kulttuureihin?

Kukaan heistä ei olisi uskaltanut väittää itsestään, että hän on suuri tai sankarillinen. Sen sijaan he olivat täysin tietoisia siitä, että uskonpuhdistuminen ei tapahtunut ”väellä eikä voimalla, vaan minun Hengelläni, sanoo Herra Sebaot” (Sk 4:6).

Käsitämmekö me, että heidän Jumalansa on meidän Jumalamme. Jos me otamme Hänet vastaan ja annamme itsemme Hänelle Hän on sama meillekin.

Se voi tapahtua jälleen

Kun luemme Jumalan Sanaa, näemme että Hänen suunnitelmassaan ongelmanratkaisu alkaa rukouksen voimasta. Huolimatta siitä miten säälittävä ja voimaton seurakunnasta on tullut, muutos alkaa rukouksesta. Huolimatta siitä, miten hullu ja sekasortoinen ympäröivä maailma on, muutos alkaa rukouksesta. Jumala toteuttaa iankaikkisen päämääränsä ja etsii niitä, jotka maksavat rukousvoiman hinnan.

Hellittämätön kansallinen, paikallinen tai omakohtainen rukous edeltää aina helluntain alkuaidon voiman ilmestymistä.

Jos me tosiaan haluamme nähdä, että Jumalan kirkkaus vuotaa Hänen seurakuntansa ylle, meillä on kyky ja velvollisuus aloittaa. Se tapahtuu siten, että pyydämme Jumalalta rukouksen Henkeä (ks. Sk 12:10; Lk 11:13; Apt 4:23-31; Rm 8:26-27).

Mitä Jumala voisi tehdä tänään, jos Hänen omansa anoisivat Häntä vaikuttamaan sydämessään niin, etteivät he tyytyisi mihinkään muuhun kuin siihen, että heillä olisi palava halu nähdä, että Jumala tekee uudestaan saman kuin Walesin herätyksissä vuosina 1904 ja 1905 ja [Suomen ja muiden Pohjoismaiden herätyksissä 1800-luvulta lähtien tai] Amerikan suurissa herätyksissä?

Kaikilla todellisilla Jumalan omilla on edellytyksiä ja he voivat halutessaan ryhtyä heti esirukoilijoiksi. He voivat liittyä tuohon pyhään (ja useimmissa tapauksissa salattuun) yhteyteen hengellisten taistelijoiden kanssa.

Nämä ovat miehiä ja naisia, jotka ovat vaikuttaneet yhteiskuntajärjestyksemme säilymiseen ja pelastuksen sanoman esillä pysymiseen enemmän kuin useimmat saarnaajat, poliitikot ja diplomaatit yhteensä. Tässä jumalallisen tuomion ajassa esirukoukselle on äärimmäisen vakava tarve.

John A. Cerrato Jr.
Toimitettu

Kolmannen vuosituhannen antivirus

Antivirusta käsitellään sivun 2 artikkelissa.

Suuruutta etsimässä

Koripallo on kivaa. Tapahtui kerran vaihdettuani koulua. Tämä koulu oli Onnentien varrella ja onnellista oli myös, että kaikki kaveritkin olivat uusia. Sain aloittaa kuin puhtaalta pöydältä. Jumppatunnilla korista pelatessa osuin olemaan korin alla, kun yksi vaaleatukkainen poika syötti pallon minulle ja minä tein korin. Kaveruus ja suosio oli saatu.

Suomi oli muutama viikko sitten myös suosittu koripallon takia. Mieleen jäi eräästä ottelusta se, kuinka vastustaja esti Lauri Markkasen korinteon roikkumalla tämän paidassa. Näin sen livenä. Mies ei tästä ollut millänsäkään, ei provosoitunut. Sitä voisi pitää vähän esimerkkinä luonteen suuruudestakin. Hän osasi katsoa tulevaisuuteen, että saisi korvaukseksi kolme vapaaheittoa. Ja ne menivät vääjäämättä koriin. Mutta Slovenialle Suomi hävisi ja siihen päättyi tie uhkeaan suuruuteen. Hyvä maku silti jäi. Se, että ymmärtää tunnustaa häviönsä nöyrästi, on oikeaa suuruutta.

Kuka on suurin, suosituin, kaunein, sukkelin, vaikutusvaltaisin, tietorikkain? Vihapuhe, leimaaminen ja heimoihin sulkeutuminen kuuluvat myös sähköiseen maailmaan. Jokainen yrittää olla jotakin ellei sitten se suurin. Opetuslapsillakin oli kova halu olla suuria, mutta Jeesus käytti tätä heidän kunnianhimoaan hyväksi opetuksessaan.

Kun opetuslapset kysyivät, kuka on suurin taivasten valtakunnassa (Mt 18:2-4), kerrotaan, että ”Silloin Jeesus kutsui luokseen lapsen, asetti hänet heidän keskelleen ja sanoi: 'Totisesti, ellette käänny ja tule lasten kaltaiseksi, te ette pääse taivasten valtakuntaan.'”

Kukaan ei ole havainnut, että lapsen kehitysvaiheet johtaisivat muutokseen, josta Jeesus puhuu. Aikuisilla miehillä olisi ollut jo paljon aikaa kehittyä tuon lapsen kaltaisiksi. Tosiasiassa he olivat kehittyneet aivan eri suuntaan, *he yrittivät olla tai tulla joksikin*. Tässä Jeesus kutsui lapsen luokseen ja lapsi totteli, luotti kutsujaansa. Hän ei vastustanut, kun Jeesus asetti hänet miesten keskelle – me pelkäämme ja vastustamme kuka minkäkin laista muutosta.

Joskus tekeydymme vaatimattomiksi, jotta meissä oleva pyrkyryys pysyisi piilossa. ”En ole niin hyvä, kuin luulette.” Mutta lapsi ei verrannut itseään kehenkään, hän vain yksinkertaisesti totteli. Hän oli sitä, mitä oli. Vähäinen, mutta tietämättään arvokas. Meidänkin tulee tulla Jumalan edessä sellaisiksi, mitä olemme: Hänelle arvokkaita, mutta itsessämme kadonneita lampaita.

Sitten, kun Jeesus on käsitellyt suuruutta, Hän kertoi opetuksen kadonneesta lampaasta ja siitä, kuinka paimen lähti etsimään sitä ja löysi sen. Voi vain kuvitella, miten joukon keskelle asetetun lapsen sydän sykähti ja silmät suurenivat, kun lammas löytyi. Mutta sitten Jeesus ojensi kätensä lasta kohti ja sanoi: ”Samoin ei teidän taivaallinen Isänne tahdo, että yksikään näistä vähäisistä joutuisi hukkaan.” (Mt 18:14.)

Ja vielä voin kuvitella, miten tuo lapsi tunsi, että ”minä olen se vähäinen ja juuri minua tuo Jeesus etsi.” Ja lapsi uskoi Jeesukseen. Ja opetuslasten osaksi tuli tulla hänen kaltaisekseen.

Seppo Niemelä

Millainen sydämesi, sellainen sinä

Astukaamme esiin vilpittömin sydämin.
Hb 10:22

Sydän on ihmisluonteen keskeinen voima. Millainen sydän, sellainen ihminen. Sydämen halu ja valinta, rakkaus ja viha todistaa siitä, millainen ihminen jo on ja ratkaisee sen, millainen hänestä tulee.

Todellisen sisäisen ihmisen luonne on peräisin sydämestä ja ”salassa oleva sydämen ihminen” on se, mitä Jumala katsoo. Kristuksessa Jumala sallii meidän lähestyä Hänen asuinsijansa salattua paikkaa, Hänen läsnäolonsa ja sydämensä kaikkeinpyhimpää. Ei ihme, että kutsuessaan meidät luokseen Hän pyytää ensin sydäntä – vilpitöntä sydäntä. Sisimpämme on todella antauduttava ja oltava uskollinen Hänelle.

Aidossa uskossa on kyse sydämestä ja sisäisestä elämästä. Jumalaa voi lähestyä vain, kun sydämen halu on kiinnittynyt Jumalaan ja koko sydän etsii Jumalaa ja antaa rakkautta ja iloitsee Jumalassa. Ihmisen sydän suunniteltiin ja luotiin ja sille annettiin kaikki sen kyvyt erityisesti siksi, että se voisi vastaanottaa ja nauttia Jumalasta ja Hänen rakkaudestaan. Jumalan suuri kiistanaihe Hänen omiensa kanssa on se, että heidän sydämensä on kääntynyt Hänestä.

Uudessa liitossa Jumalan ensimmäinen lupaus on: ”Minä panen opetukseni heidän sisimpäänsä ja kirjoitan sen heidän sydämeensä” (Jer 31:33). Koska Hän on antanut armoa ja totuutta täynnä olevan Poikansa vaikuttamaan meissä ikuisen elämän voimassa uuden liiton välittäjänä ja kirjoittamaan Hänen lakinsa meidän sydämeemme, Hän kutsuu meitä astumaan esiin vilpittömin sydämin.

Jumala pyytää sydäntä. Valitettavan monet kristityt palvelevat Häntä vieläkin vanhan liiton mukaan. Uskonto on sellaista toimintaa, jossa pidetään kiinni ajankohdista ja velvollisuuksista. On tilanteita, joissa luetaan Raamattua, rukoillaan ja käydään kirkossa.

Mutta jos ihminen huomaa, että pian, luontevasti ja tyytyväisenä heti kun pidäkkeistä päästään irti, sydän kuitenkin kääntyy maallisten asioiden puoleen, niin hän voi käsittää, miten vähän sydän on ollut tässä mukana. Hän ymmärtää, että tämä ei ole vilpittömän sydämen palvelemista eikä sitä tehdä kaikesta sydämestä.

Sydän ja siinä oleva elämä, rakkaus ja ilo eivät ole vielä löytäneet Jumalasta sitä, mikä on sen parhaaksi. Uskonnossa on enemmän kyse päästä ja sen toimista kuin sydämestä ja sen elämästä ja enemmän ihmistahdosta ja sen voimasta kuin Hengestä, jonka Jumala sisimpäämme antaa.

Kutsu kuuluu: ”Astukaamme esiin vilpittömin sydämin”. Älköön kukaan epäröikö peläten, että sydän ei ole vilpitön. Vilpitöntä sydäntä ei voi saada muuten kuin toimimalla sen [vilpittömyyden] mukaisesti. Jumala on antanut sinulle eli lapselleen uuden sydämen (Hes 36:26).

Vilpitön sydän on ihmeellinen lahja, kun opit tuntemaan sen. Se on kyllä heikentynyt tai surkastunut välinpitämättömyydestä, epäuskosta tai tottelemattomuudesta, mutta sen lyönnit voi vielä tuntea.

Heprealaiskirje vakavine varoituksineen ja siunattuine opetuksineen on tullut herättämään ja parantamaan. Niin kuin Kristuskin sanoi miehelle, jonka käsi oli surkastunut: ”Nouse ja astu esiin” (Mk 3:3).

Hän kutsuu sinua taivaalliselta valtaistuimeltaan: ”Nouse, tule ja astu sisään vilpittömin sydämin.” Kun epäröit ja tarkastelet sisimpääsi, jotta voisit kokea tai havaita onko sydämesi vilpitön, alat turhaan toimia, jotta saisit siitä vilpittömän. Silloin Jeesus sanoo jälleen: ”Ojenna kätesi” (Mk 3:5).

Kun Jeesus sanoi miehelle, jolla oli surkastunut käsi ja jonka Hän oli kutsunut nousemaan ja astumaan Hänen eteensä, että ”ojenna kätesi”, niin mies tunsi Jeesuksen katseen ja äänen voiman ja ojensi kätensä. Tee sinäkin samoin. Kurkota, ojenna ja nosta tuo surkastunut sydämesi, joka on vaalinut voimattomuuttaan. Ojenna se, niin se tulee jälleen ehyeksi. Niin, se osoittautuu vilpittömäksi sydämeksi jo noudattaessaan kutsua astua esiin.

Se on valmis olemaan kuuliainen, luottamaan siunattuun Herraansa, luopumaan kaikesta ja löytämään elämänsä Hänen läsnäolonsa salaisuudesta. Niin, Jeesus, Jumalan huoneen ylipappi, uuden liiton välittäjä, kutsuu sinua, jonka uusi sydän on vahvistunut: ”Astu esiin vilpittömin sydämin”.

Vilpitön sydän on mutkatonta aitoa vihkiytymistä. Se on henki, joka haluaa elää täysillä Jumalalle ja luopuu iloiten kaikesta, jotta se voisi elää kokonaan Hänelle. Ennen kaikkea se antaa sydämensä, joka on avain elämään, Hänen haltuunsa ja hallittavakseen.

Todellinen usko on sisäistä elämää Pyhän Hengen voimassa. Astukaamme Jumalan rakkauden kaikkein pyhimpään, niin Henki astuu meidän rakkautemme kaikkein pyhimpään, meidän sydämeemme. Astukaamme esiin vilpittömin sydämin – kaivaten, ollen valmiina ja täysin antautuneina haluamaan ja vastaanottamaan siunauksemme.

Andrew Murray

Kolmannen vuosituhannen antivirus

Hallintavalta on annettu ihmiselle. Rukouksen voima on osa sitä.

Maailman hallintavallan keskeinen palvelutehtävä on esirukous ja sen Jumala on antanut ihmiselle. Ihmisen velvollisuuksien olennainen osa ja valtava etuoikeus, on tulla yhdeksi niistä, joita Jumala käyttää rukoilemaan sitä, että Hänen elämää antava ja synnin tuhoava läsnäolonsa ja voimansa ilmestyisi. Uskovan oma tahto on perusedellytys rukoustaistelijaksi ryhtymisessä. Äly, koulutus, lahjat ja kyvyt tai kristittynä eletty aika eivät merkitse mitään. Kyse on ainoastaan sydämen halusta antautua täysin Jumalan korkeimpaan kutsuun. ”Aika on liian järkyttävä, Jumalan murhe on liian syvä, ihmisen yö on liian pimeä ja risti on liian kirkas, että me voisimme elää kuten olemme eläneet, tai mitenkään muuten kuin pyhässä kuuliaisuudessa” (Thomas Kelly).

Kristityistä puhutaan pappeina viisi kertaa Uudessa testamentissa (1Pt 2:5, 9; Ilm 1:6, 5:10, 20:6). Papin tärkein tehtävä on edustaa ihmistä Jumalan edessä ja pyytää Jumalan armoa syntiselle ihmiselle. Ihmiset kapinoivat Jumalan tuomiota vastaan, jonka Hän antoi Koorahille ja hänen seuraajilleen. He nousivat oikeudenmukaista tuomiota vastaan ja niin Herra uhkasi tuhota koko heidän yhteisönsä.

Silloin Mooses ja Aaron lankesivat kasvoilleen rukoillakseen kansalle armoa Jumalalta. Sitten pappi Aaronia käskettiin ottamaan esirukouksia kuvastava palava suitsutusastia ja seisomaan kuolleiden ja elävien välissä, ja ”Silloin vitsaus loppui” (ks. 4Ms 17:10-13 (S).

Tänä päivänä Jumala vapauttaa ihmisiä ikuisesta kuolemasta näyttäytymällä Henkensä uudistavassa voimassa. Jumala on säätänyt niin, että tämä voima vaikuttaa sinnikkään ja voitokkaan esirukouksen kautta.

Kuka tahansa ja kaikki todelliset Kristuksen seuraajat on kutsuttu rukoilemaan kadotettujen puolesta. Voiko ikuisuuden valossa olla olemassa parempaa palvelutehtävää?

Onko suurempaa iloa kuin kokea kiistattomia, suoria rukousvastauksia tai suurempaa siunausta kuin nähdä kuinka Jumalan ihmeitätekevä uudistava voima virtaa kallisarvoisiin sieluihin kaikkialla ympärillämme? Niin on tapahtunut suurissa herätyksissä kautta historian ja niin tapahtuu nykypäivänä eräissä muissa kuin länsimaisissa maailmankolkissa.

Ymmärrämmekö me mitä meidän keskuudessamme, kauttamme ja ympärillämme tapahtuu ja ei tapahdu? Tai mitä voisi tapahtua tässä ja nyt, jos me anoisimme sadonkorjuun Herraa antamaan meille Hänen henkensä, voitokkaan rukouksen Hengen? Rukous on hengellinen antivirus syntiä ja kadotusta vastaan.

John A. Cerrato Jr.
Toimitettu

Jumalalle täysin annettu sydän

Charles H. Spurgeon

Herra, tee sydämeni ehyeksi

Todellinen usko tarvitsee sellaista sielua, jossa palaa sammumaton tuli. Sille kukkulalle, jolle uusi Jerusalem rakennetaan, voi kiivetä vain niin, että suostuu kömpimään käsin ja polvin ylöspäin ja luopumalla kaikesta painolastista ja omistautumalle täysin tälle jumalalliselle nousemiselle. Pyhiinvaeltaja, joka toivoo pääsevänsä parempaan maahan ja pitää matkaa huviretkenä, on erehtynyt. Matka on raskas ja edellyttää intoa ja pitkäjänteisyyttä.

Sama pätee kaikkiin hyviin sanoihin ja tekoihin. Laiska rukous kerjää kielteistä vastausta ja sen se saa. Innoton kiitos loukkaa Jumalaa, ja kaikki uskoon liittyvät asiat, joita emme tee kaikesta sydämestämme, kaikesta sielustamme ja kaikella voimallamme on syntiä, vaikka se kuinka vaikuttaisi hyveeltä.

Edes suurimmassa innossamme emme yllä siihen paloon, minkä nämä tärkeät asiat ansaitsevat. Miten me sitten voimme kuvitella, että olemme Jumalalle mieliksi tekemällä vähemmän kuin parhaamme? Ettekö tiedä, että Herramme on sanonut: ”**koska olet penseä… minä oksennan sinut suustani**” (Ilm 3:16).

Inhoa ei voi ilmaista tämän vahvemmin, eikä se kohdistu röyhkeään ja kovaan kapinalliseen, vaan keskinkertaiseen opetuslapseen, joka on palvellut Jumalaa virheettömästi, mutta innottomasti. Jumala rakastaa sitä, kun olemme mukana kaikesta sydämestämme, mutta innottomuutta Hän inhoaa.

Kilpajuoksun voittavat vain ne, jotka juoksevat kaikella voimallaan, sillä se jonka sydän on jakautunut, on täysin rampa, eikä hänellä ole toivoakaan palkinnosta. Herra, tee sydämeni ehyeksi, jotta voisin antaa sen kokonaan Sinulle ja käyttää sitä Sinun palveluksessasi, koska vain Sinä olet Se, johon sieluni on mieltynyt.

Kun kerran meidät ja Kristus on vihitty, Hän haluaa meidän olevan siveitä vuokseen. Mitä ajattelisimme kuullessamme, että kihloissa oleva mies tuhlaa rakkauttaan toiseenkin naiseen? Kutsuisimme miestä uskottomaksi ja petolliseksi ja halveksisimme häntä syvästi. Hänen tulisi antaa sydämensä naiselle, jonka on valinnut puolisokseen ja rakastaa häntä uskollisesti, tai muuten hänen aikeitaan ei voi pitää vilpittöminä. Meidän on oltava Herran Jeesuksen kanssa vastaavasti valppaana, ettei mikään toive tai tunne osoittaudu Hänen edessään valheelliseksi.

Kun kiintymyksemme kohde on näin ihmeellinen Hänen on täytettävä sielun näköpiiri kokonaan, aivan kuin aurinko täyttäisi kaikki taivaat Jeesuksella. Sulkekaa sydämenne portit, ettei Herralta varasteta mitään yöllä. Sydämen on kuuluttava täysin ja kokonaan Hänelle. Pyytäkää yliluonnollista armoa sanoa psalmin kirjoittajan kanssa: ”**Minun sydämeni on valmis, Jumala**” (Ps 108:2). Sitten voitte todella laulaa ja ylistää.

Vaelluksen johdonmukaisuus

Niille teistä, jotka ovat elämässään epäjohdonmukaisia, minun on rohkeasti kerrottava, että monet ystävistänne epäilevät teitä vielä enemmän kuin te epäilette itseänne. Mekin haluamme tietää, sillä emme tiedä rakastatteko Herraa vai ette ja kuulutteko Hänelle vai ette. Joskus vaikutatte iloisilta, ja silloin olemme suvaitsevan toiveikkaita. Kuitenkin kun me näemme teidän lankeavan jälleen pahoille teille, huolestumme ja jopa suvaitsevaisuutemme itkee vuoksenne. Miten voimme olla varmoja sydämenne muutoksesta, kun näemme niin vähän muutoksia elämässänne?

Kukaan ei voi vakuuttua aidosti samalla kun elää kaksoiselämää. Jos minä kuitenkin tiedän, että sydämeni on ehyt ja että se kuuluu Herralleni, ja että kuljen vain yhtä tietä, joka on kuuliainen Hänelle, voin olla varma, että kuulun Hänelle.

Vaikka en edistyisi haluamallani tavalla, mutta seuraan Herraani ja pidän katseeni suunnattuna Jerusalemiin, tiedän silti missä olen, mikä olen ja minne olen matkalla. Pyhä elämä todistaa uskostamme ja usko varmistaa pelastuksemme. Pelastus puolestaan tuo iloa, rauhaa ja varmuutta. ”**Siitä me tiedämme tuntevamme hänet, että pidämme hänen käskynsä**” (1Jh 2:3).

Herätys helpottaa hetken, Herran pelko perille kantaa

Vankkumaton periaate

Herran on oltava uskomme ytimessä. Meidän on oltava jatkuvassa yhteydessä Jumalaan ja sielussamme on oltava aitoa Jumalan pelkoa, sillä siinä on viisauden alku. Vain se takaa peräänantamattomuuden.

Kun Jumala antaa meille Herran pelon, joka on totuudenmukaisesti hengellinen, se kestää kaikki koetukset. Pinnallinen usko nojaa siihen [ulkoiseen] kiihokkeeseen, joka on saanut sen aikaan. Herran pelko kuitenkin kestää [sisällämme], vaikka kaikki sen ympärillä olisi kylmentynyt.

Miten monille uskoon tulleillekin käy? Herätyssaarnaajat ovat menneet ja niin on mennyt heidänkin heräämisensä. Jos Herra on kuitenkin antanut meille ehjän sydämen rakastaa Häntä ja olla kuuliaisia Hänelle ja meissä on Hänen pelkonsa, me emme ole riippuvaisia mielemme lämpötilasta.

Voimme elää kuumuuden keskellä kuten salamanterit ja napajäätiköllä hylkeiden tavoin. Me emme ole riippuvaisia erikoisjumalanpalveluksista tai lämminhenkisistä kehotuksista, sillä sisällämme on pulppuava lähde. Me pysymme elossa *Mestarin* kautta emmekä palvelijoiden kautta. Jumalan Henki ei jätä meitä, kun tietyt hyvät ihmiset menevät muualle. Ei, Jumala on antanut meille pelkonsa ikuisesti.

Vaino koittaa. Nyt saamme tietää, ketkä ovat Jumalan valittuja ja ketkä eivät. Vaino seuloo akanat pois. Aidot jyvät jäävät kuitenkin jäljelle, ja ne puhdistetaan. Se, joka todella pelkää Herraa ja pysyy sydämineen yhdellä tiellään ja pelkää Herraa aina, ei välitä ihmisten ihailusta.

Mutta vakavampi koetus saattaa tulla menestymisen muodossa. Ihminen rikastuu. Hän nousee ylempään yhteiskuntaluokkaan. Jos hän ei ole aito kristitty, hän kieltää Herran. Jos hän kuitenkin on Jumalan valtakunnan aito perijä syntyperältään, Hän pelkää Herraa ikuisesti ja pyhittää omaisuutensa Hänelle. Kokonaan Jumalalle annettu sydän kestää kaikenlaisten olosuhteiden elämänkolhut, niin kunniassa kuin kurjuudessakin.

Köyhyys on monille ankara koetus ja tiedän paljon uskovia, jotka ovat hylänneet Jumalan huoneen, koska heillä ei omien sanojensa mukaan ollut sinne sopivia vaatteita. Se on huono tekosyy. Pelkään pahoin, ettei heidän sydämensä ollut sinne sopiva. Jumalan pelko saisi hurskaan ihmisen nielemään ylpeytensä ja seuraamaan Kristusta ryysyissä.

Ihminen kestää leivän ja veden puutteen, mutta hän ei voi kestää Jumalan Sanan puutetta. Hänen sielunsa tarvitsee ravintoa, joten hänet pitää ja hänet voi löytää sieltä, missä Herran pöytään on katettu taivaan leipää. Jobin rehellisyys nähtiin ja todistettiin silloin, kun Jumala vei hänen koko omaisuutensa.

Ikä alkaa painaa joitakin teistä, mutta iloitsen tietäessäni, että armo ei ole osaltanne katoamassa. Menetätte vähitellen kuulonne, näkö alkaa heiketä ja raajanne vapisevat, mutta voitte yhä kuulla Herran äänen, nähdä Hänen Sanansa kauneuden ja juosta Hänen käskyjensä teitä.

Kun kerran Jumala on antanut nuorelle miehelle ehjän sydämen ja yhden tien, hän pelkää Herraa ikuisesti eikä luovu Herrasta vaivojensa lisääntyessä. Hän tuottaa hedelmää vanhalla iällä näyttääkseen, että Herra on uskollinen. Jos meidän sielumme kuuluu kokonaan Kristukselle, emme voi koskaan palata kadotukseen: ”**Mikä voi erottaa meidät Kristuksen rakkaudesta?**” (Rm 8:35).

Herra on heittänyt sellaiset rakkauden nyörit ympärillemme, että Hänellä on meistä tiukka ote. Saatamme kyllä menettää isän ja äidin sekä oman elämämme, mutta emme voi luopua Herrasta, jonka veri on ostanut meidät helvetin syvyyksistä. Olemme matkalla valtakuntaan. Kuka voisi pitää meidät poissa sieltä?

Meihin on ammuttu Jumalan jousesta nuoli ja meidän on kiidettävä eteenpäin, kunnes lepäämme ikuisen autuuden maalissa. Millaista armoa onkaan, että meillä on Jumalan pelko, joka ei kestä vain vuosia, vaan ikuisesti.

Heittäytykää elämän virtaan

Henkilökohtainen siunaus

Millaiset kristityt ovat kaikkein onnellisimpia? Ne, jotka ovat kristittyjä kaikesta sydämestään. Silloin kun sydän ja elämä on jakaantunut, onni valuu raoista pois. Meidän on tavoiteltava oikeamielisyyttä vakaasti, jos haluamme nauttia jatkuvasta rauhasta. Jos ihminen haluaa tuntea uskon ihanuuden, on tunnettava sen syvyys. Ne, jotka tyytyvät pintapuoliseen hurskauteen, eivät käsitä sitä, millainen ilo häntä odottaa niissä hetkissä, joissa Jumala kohdataan syvästi.

Heittäytykää elämän virtaan. Antakaa ruumiin, sielun ja hengen upota sen virtoihin, niin saatte uida sanoin kuvaamattomassa ilossa. Unohtakaa ajallisen menestyksen rannat, niin näette syvyyksissä Jumalan ihmeet. Omistautuessanne kiihkeästi Herralle löydätte harvinaisen jalokiven, nimittäin tyytyväisyyden. ”**Naftali on kylläinen suosiosta ja täynnä Herran siunausta**” (5Ms 33:23). Ihanaa sisältöä ei koskaan löydä välinpitämättömyyden parista.

Ne, joiden sydämet ovat puhtaat ja ehyet, näkevät Jumalan kaikkein selkeimmin ja ne, joiden sydämet ja elämä ovat syventyneet taivaallisiin asioihin, nauttivat taivaasta maan päällä. Siunattu elämä on intohimoista rakkautta ja perinpohjaista omistautumista. Ne, jotka eivät syö, nälkiintyvät ja heikkenevät, ja heidän heikko vointinsa on otollista maaperää taudeille.

Ne, jotka saavat ravintonsa Kristuksesta, taivaan leivästä, ovat kuitenkin ravittuja ja vahvoja ja suojassa tuhansilta pahuuksilta juuri ravintonsa takia. Jumala, Pyhä Henki, en voi puhua Kristuksen palvelijoille kuten tahtoisin, mutta Sinä voit saada heidät pyrkimään nyt siihen, että he antavat itsensä kokonaan Sinulle, sillä se on heidän parhaakseen.

En ole huolissani siitä, että kukaan teistä kritisoisi koskaan minua siitä, että olisin innostanut teitä liian kiihkeään intoon tai liian omistautuneeseen elämään. Pelkään teistä niiden puolesta, joiden usko ulottuu nilkkoihin eivätkä he koskaan rohkene syvemmälle. Pelkään siltä varalta, että ennen pitkää palaisitte rannalle.

En kuitenkaan pelkää teidän puolestanne, jotka sukellatte keskelle virtaa ja löydätte kylliksi vettä, missä uida. Teitä kuljettaa alati voimistuva virtaus, kunnes ylhäällä taivaassa uppoudutte täysin ikuisen rakkauden valtamereen. En voi toivoa teille suurempaa siunausta kuin sen, että Pyhä Henki tekisi teistä vilpittömiä, vankkumattomia, hellittämättömiä, palavia, vakiintuneita ja lujia Jumalan asioissa.

Charles H. Spurgeon

Äidit, nuo uskossa väkevät

Kun puhutaan vaivannäöstä kristillisessä elämässä, on se äitien tapauksessa useimmiten kiireellistä. On kuitenkin olemassa Jumalan siunaama ehtymätön varasto kaikkea, mitä voi tarvita rohkaisuksi ja tueksi.

Sallikaa minun ensinnäkin suunnata huomionne siihen rohkaisevaan tosiasiaan, että Jumala haluaa aina antaa teille tarvittavan voiman ja viisauden, jotta onnistuisitte hoitamaan tärkeät tehtävänne. Hän istuu armon valtaistuimella aina valmiina jakamaan lukemattomia ja runsaita siunauksia kaikille pyytäville.

Hän ei milloinkaan kieltäydy kuulemasta tarvitsevan pyyntöä. Miten ehtymättömän runsaasti rohkaisua tämä totuus antaakaan. Kun sydämesi on hämmentynyt, katso korkean kallion puoleen (Ps 61:3). Heitä rakastetun lapsen luottamuksella kuormasi Herran ylle varmana siitä, että Hän tukee sinua.

Hän ei voi pettää odotuksia, joita Hänen oma Sanansa opettaa sinut arvostamaan. Hän on ohjaajasi, neuvonantajasi, oppaasi, lohduttajasi, turvapaikkasi, linnasi, aurinkosi ja suojasi.

Tuntuuko siltä, ettet ole tarpeeksi voimakas? Mene Jumalan luo. Hän on Kaikkivaltias, jossa on kaikki voima. Tuntuuko siltä, ettet ole tarpeeksi viisas? Mene Jumalan luo. Hän on ainoa [ja viisas] Jumala (1Tm 1:17) Ja viisaudestaan Hän ”antaa kaikille auliisti ja moittimatta” (Jk 1:5). Tuntuuko siltä, ettet ole tarpeeksi kärsivällinen? Mene Jumalan luo. ”Hän on kärsivällisyyden… Jumala” (Rm 15:5).

Tuntuuko siltä, että saatat uupua kesken matkan? Mene Jumalan luo. ”Hän antaa väsyneelle voimaa ja voimattomalle väkevyyttä runsain määrin” (Jes 40:29). Lyhyesti sanottuna painaako riittämättömyyden ja arvottomuuden tunne sinua alas? Mene Jumalan luo. Hänessä sinulla on riittävästi kaikkea (2Kr 9:8). Kaikkien sukupolvien aikana Hän on ollut kansansa asuinsija, turva hädässä sekä turva ja tuki vaikeuksissa.

Kuuntele ihanan laulajan hienoja säveliä Israelista, joka oli usein koetellut Jumalan uskollisuutta lupauksilleen: ”Julistakaa kanssani Herran suuruutta, korottakaamme yhdessä hänen nimeään. Minä etsin Herraa, ja hän vastasi minulle. Hän vapautti minut kaikista peloistani. Ne, jotka häneen katsovat, säteilevät iloa, eivätkä heidän kasvonsa punastu häpeästä.

Tässä on kurja, joka huusi, ja Herra kuuli ja pelasti hänet kaikista ahdistuksista. Herran enkeli asettuu niiden ympärille, jotka pelkäävät Herraa, ja vapauttaa heidät. Maistakaa ja nähkää, että Herra on hyvä. Autuas se mies, joka häneen turvaa!” (Ps 34:4-9).

James Cameron

Rohkaisun pilvi äitien ympärillä

Pelastuneet pojat väkevä todistus

Voitte saada paljon rohkaisua siitä, että tuhannet kristityt äidit ovat koetelleet Jumalan uskollisuutta lupaukselleen ja ovat onnekkaasti nähneet vaivannäkönsä tulokset, kun heidän lapsensa ovat tulleet uskoon. Jumalan seurakunnan historia on täynnä tällaisia tapauksia. Tarkastellaan paria niistä.

Augustinuksen tapaus on merkittävä. Hän oli eräs kristinuskon suurimmista ylpeydenaiheista 300-luvun loppu- ja 400-luvun alkupuolella. 28. ikävuoteensa asti hän kuitenkin eli synnissä. Hänen merkittävässä teoksessaan Tunnustukset, jonka hän kirjoitti uskoontulonsa jälkeen, kerrotaan että hänellä ei ollut yhtään itsehillintää ja että hän oli ”antautunut ahneudessaan harjoittamaan kaikenlaista saastaisuutta” (Ef 4:19).

Hänellä oli kuitenkin hurskas äiti, ja kaikkien pojan harharetkien keskellä äidin kyyneleet ja rukoukset nousivat muistutuksekseen Jumalan eteen. Lopulta hänen itkunsa kuultiin ja vastaus saapui. Eräänä päivänä nainen sai kuulla omalta pojaltaan iloiset uutiset siitä, että tämä oli kääntynyt Jumalan puoleen.

Äidin valitusvirret muuttuivat kiitoslauluksi. Ja poika, jonka vuoksi hän oli vuodattanut monet kyyneleet ja lausunut paljon rukouksia, pääsi aikakautensa ihailujen kohteeksi ja toimi välikappaleena tuhansien muiden uskoontulossa.

John Newton, tuo arvostettu Kristuksen palvelija, oli rukoilevan äidin poika. Rienaava ja irstas mies ei voinut edes pahimpien elämänvaiheidensa aikana pyyhkiä mielestään lapsena kuulemiensa hurskaiden kehotusten vaikutusta. Hän on itse kirjoittanut, että säädyttömimpienkin jumalattomuuksien keskellä muistot äidin rukouksista kummittelivat jatkuvasti. Joskus mielikuvat olivat niin eläviä, että ”hän kykeni melkein tuntemaan äitinsä pehmeän käden päänsä päällä aivan kuin silloin, kun hänellä oli tapana polvistua pojan viereen tämän lapsuudessa ja pyytää Jumalan siunausta hänen sielulleen”.

Nämä mielikuvat, jotka saatiin lapsuudessa ja pitivät henkeä otteessaan [myöhemmin] elämässä, olivat varmasti niiden pääasiallisten keinojen joukossa, joilla hänen syntinen elämänsä keskeytettiin ja hänestä tehtiin evankeliumin palava ja menestyvä levittäjä – evankeliumin, jota hän oli niin pitkään halveksinut…

Olkaa rohkeita, kristityt äidit! Teitä ympäröi suuri todistajien pilvi, joka todistaa Jumalan lupauksen uskollisuudesta, uskovan rukouksen voimasta ja terveen uskon ohjauksen vaikutuksesta. Jatkakaa työtänne pyhässä varmuudessa. Kohtaatte varmasti lukuisia ja suuria vaikeuksia, mutta Hän, joka on puolellanne on suurempi kuin kaikki, mikä voi olla teitä vastaan.

”Turvatkaa Herraan aina ja alati, sillä Herra, Herra on iankaikkinen kallio” (Jes 26:4). Aikanaan saatte niittää satoa, jos ette lannistu (Gl 6:9). Antakoon Jumala teille armoa olla uskollisia ja koittakoon teille lopulta tuo sanoinkuvaamaton ilo, että saavutte siihen taivaalliseen pyhään paikkaan kaikkien niiden kanssa, jotka on uskottu hoiviinne. Näin voitte ikuisesti juhlia siellä pelastavan rakkauden ylistystä ja palvella Jumalaa lakkaamatta päivin ja öin.

James Cameron

Olen kätkenyt sanasi sydämeeni...

Olen kätkenyt sanasi
sydämeeni,
etten tekisi syntiä sinua vastaan.
Ps 119:11

Vanhassa testamentissa sanalla ”sydän” on paljon laajempi merkitys kuin nykyaikana, jolloin se rajoitetaan tarkoittamaan rakkauden, kiintymyksen tai tunteiden elintä ja keskusta.

Vanhassa testamentissa ”sydän” on elintärkeä henkilökohtaisen minäelämän keskus. Kuten Sananlaskuissa sanotaan, ”sieltä elämä lähtee” (Snl 4:23). Se on kaikenlaisen toiminnan lähde – sellaisen, mitä me pidämme pään aiheuttamana sekä sellaisen, minkä laskemme sydämen ominaisuudeksi.

Vanhan testamentin ajattelun mukaan nämä ovat lähtöisin tästä minäelämän ytimestä. Niinpä kun psalminkirjoittaja sanoo: ”*Olen kätkenyt sanasi sydämeeni*”, hän tarkoittaa, että ”Olen haudannut sen syvälle keskelle sisintäni ja pannut sen aivan minuuteni juurelle ja siellä olen liittänyt sen aivan sieluni ytimeen”.

Jos haluat olla vahva kristitty, kätke Raamattua sydämeesi. Kun minä olin pieni, kunnon kristittyjen tapana oli lukea yksi luku päivässä. Pidetäänköhän siitä vielä kiinni? Epäilen vakavasti, että ei.

Tunnustavien kristittyjen keskuudessa on varmasti paljon syitä suhteelliseen rappeutumiseen Raamatun lukemisessa ja tutkimisessa. Ihmisillä on nykyään niin paljon muita kirjoja luettavana, ettei heillä ole juuri aikaa Raamatun lukuun, tai vaikka olisi, he luulevat, ettei ole.

Mikään kirjallisuus ei voi koskaan korvata Raamattua. Mikään uskonnollinen kirjallisuus, saarnat tai tutkielmat, lehdistä puhumattakaan, eivät vaikuta kristittyihin samalla tavalla kuin Raamattu.

Teet suuren karhunpalveluksen sielullesi, jos uskonnollinen lukemistosi koostuu siitä, mitä ihmiset ovat sanoneet ja ajatelleet Raamatusta enemmän kuin itse Raamatusta. Miksi laskisit ruukkusi vesisäiliöön, kun voit viedä ne sinne, missä lähde pulppuaa vuorenrinteestä puhtaana, kirkkaana ja elävänä?

Myös nykyaikainen elämäntahtimme syrjäyttää Sanan. Nouse aamulla vartti aikaisemmin, niin ehdit lukea Raamattuasi. Se on todella uhrauksen arvoista, jos se on uhraus. En tarkoita Raamatun lukemisella sitä, että luetaan pätkä aivan kuin jonkinlaisena loitsuna, mikä on valitettavasti aivan liian yleistä.

Painotan teille vakavissani, että lihakset ja solut surkastuvat ja heikkenevät, jos kristityt laiminlyövät tärkeintä selkeää tapaa kätkeä Sanaa sydämeensä, eli Raamatun sanoja aivan kuin ne olisi osa heidän sisintä olemustaan ja heitä itseään.

Sana näkyy elämässä

Toinen raamatunkohtamme tarkastelee hurskaan elämän ulkopuolta, joka näkyy maailmalle. ”Minä en peitä vanhurskauttasi sydämeeni vaan puhun sinun uskollisuudestasi ja pelastusteoistasi. Minä en salaa sinun armoasi ja totuuttasi…” (Ps 40:11.)

Sydämeen kätketty Sana näkyy varmasti elämässä. On nimittäin mahdotonta, että ihminen, joka syvästi ja jatkuvasti oivaltaa Jumalan tahdon ja elää kosketuksessa Jeesuksen Kristuksen kanssa, voisi estää näitä Sanan ymmärtämisestä johtuvia kokemuksia vaikuttamasta näkyvästi elämäänsä ja käytökseensä. Myös siinä määrin kuin olemme tietoisia jumalallisesta Sanasta ja Kristuksesta sisimmässämme, meillä on pakottava tarve ilmaista sitä muille kaikin käytettävissämme olevin keinoin.

Kristityn elämän tunne on kuin jonkin aineen sisällä hehkuva tuli, joka ei lepää ennen kuin se on polttanut tiensä aineen läpi. Erään profeetan sanoin: ”Niinpä minä sanoin: 'En tahdo… enää puhua hänen nimessään'”. Hän jatkaa kertomalla, miten hänen päätöksensä olla vaiti petti, sillä lausumattomien sanojen paine oli liian suuri: ”sisälläni luihini suljettuna oli kuin polttava tuli. Väsyksiin asti minä koetin sitä pidättää, mutta en voinut” (ks. Jer 20:9). Näin se on aina.

Lisäksi mitä enemmän se näkyy meistä, sitä enemmän meidän on vaalittava uskomme näkymätöntä tekijää. Perustus on kaivettava sitä syvemmäksi, mitä korkeamman tornin haluat rakentaa.

Mitä enemmän yritämme tehdä Jeesukselle Kristukselle, sitä enemmän meidän täytyy lisätä salaista yhteyttämme Jeesuksen Kristuksen kanssa.

Alexander MacLaren

Tiedotus vapaaehtoisille lahjoittajille

Airuen kustantajalla Raamattujen Lahjalähetys ry:llä on erityisesti työntekijäin palkkoihin aiottuja lahjoituksia varten tili Osuuspankissa.

Kiitos lahjoituksestasi!

Tilin numero on:
FI87 5228 0320 0621 72
ja viite 330

Raamattujen Lahjalähetys ry
Airut-lehti

Pyhän Hengen voitto herätyksessä

Jonathan Goforth

Murhatyöt kapinan jälkeen

Kanadalainen Jonathan Goforth toimi vuosia maansa presbyteerikirkon lähetystyöntekijänä Kiinassa. Hän pakeni perheineen henkensä edestä vuoden 1900 boksarikapinaa, jonka aikana satoja lähetystyöntekijöitä ja tuhansia kiinalaisia kristittyjä tapettiin.

Goforthin palattua Kiinaan Jumala käytti häntä sekä uskosta osattomien että herätysliikkeiden parissa, mikä toi paljon siunauksia Kiinan seurakunnalle. Tässä on ote Goforthin kirjasta (*By My Spirit* [Minun Hengelläni]) Jumalan voimallisesta toiminnasta.

Shinminfun kristittyjen yhteisö oli kärsinyt hirveitä vainoja vuoden 1900 boksarikapinan aikana. 54 kärsi marttyyrikuoleman. Jäljelle jääneet laativat nimilistan niistä 250 henkilöstä, jotka olivat osallistuneet verilöylyyn. Toivottiin, että jonain päivänä olisi mahdollista kostaa näille murhaajille.

Shinminfussa pidettyjen herätyskokousten käännekohta koitti neljännen päivän iltapäivänä. Taas tuntui siltä, että olin todistajana tuomiopaikalla. Tilaisuuden kestettyä noin kolme tuntia lausuin siunauksen.

Heti joka puolelta yleisöä kuului huutoja: ”Sääli meitä ja anna tilaisuuden jatkua, ole kiltti. Emme ole kyenneet nukkumaan päiväkausiin. Niin käy tänäkin yönä, ellet anna meille mahdollisuutta päästä eroon synneistämme nyt”. Pyysin naispuolista lähetystyöntekijää viemään naiset ja tytöt tyttöjen koululle ja jatkamaan siellä heidän kanssaan, kunnes liike laantuisi. Näytti siltä, että muuten tilaisuuden päättymisestä ei ollut toivoakaan.

Naisten ja tyttöjen marssiessa ulos eräs evankelistoista tuli ja polvistui lavan eteen. Hän vaikutti vilpittömältä tunnustaessaan useita syntejä, mutta aivan kuin häntä selvästi painavaa taakkaa ei silti voisi mitenkään poistaa.

Sanoin hänelle: ”Koska olet tunnustanut syntisi, Jumala on uskollinen ja oikeudenmukainen ja antaa sinulle syntisi anteeksi ja puhdistaa sinut kaikesta pahuudesta. Mene rauhassa”.

”Mutta minä en ole tunnustanut kaikista pahinta syntiä”, murtunut mies huusi. ”En pysty antamaan anteeksi”. Vastasin, että siinä tapauksessa Jumala ei voisi antaa hänelle anteeksi. ”Mutta minun on inhimillisesti katsoen mahdotonta antaa anteeksi”, hän jatkoi.

”Boksarivuosina eräs mies tuli ja murhasi isäni, ja siitä lähtien olen pitänyt velvollisuutenani kostaa hänen kuolemansa. Juuri hiljattain eräs ystäväni kirjoitti minulle sanoen: ’Entä velvollisuutesi poikana? Isäsi on murhattu, ja sinä vain elät etkä ole kostanut hänen puolestaan. Et ole ystävyyteni arvoinen!’ Kuulkaa, en yksinkertaisesti voi antaa sille miehelle anteeksi. Minun on tuhottava hänet”.

”Valitettavasti siinä tapauksessa Jumalan Sana ilmoittaa selkeästi, että Hän ei voi antaa sinulle anteeksi”, minä sanoin. Mies ei sanonut enempää, vaan jatkoi vain itkemistä polvillaan.

Sitten eräs koululainen nousi ja sanoi: ”Vuonna 1900 boksarit tulivat kotiini ja tappoivat isäni. Olen aina ajatellut, ettei minulla ole muuta vaihtoehtoa kuin kasvaa aikuiseksi ja kostaa tuo vääryys. Mutta näiden muutaman viime päivän aikana Pyhä Henki on tehnyt oloni niin kurjaksi, etten ole kyennyt syömään, nukkumaan tai tekemään mitään. Tiedän, että Hän kehottaa minua antamaan murhaajille anteeksi Jeesuksen tähden. Rukoilettehan puolestani”.

Toinen poika kertoi, miten boksarit olivat tulleet hänen kotiinsa ja tappaneet hänen isänsä, äitinsä ja isoveljensä. Itse asiassa jopa yhdeksän poikaa tuli tuolla tavalla kertomaan, miten heidän isänsä, äitinsä, veljensä ja siskonsa oli murhattu heidän silmiensä edessä.

Siitä lähtien he olivat eläneet siinä toivossa, että jonain päivänä he voisivat kostaa. He kaikki kuitenkin tunnustivat, että heillä oli todella kurja olo ja pyysivät meitä rukoilemaan heidän puolestaan, että heillä olisi armoa antaa anteeksi niille, jotka olivat tehneet väärin heitä kohtaan.

Naisten ja tyttöjen lähdettyä kokous jatkui kaksi ja puoli tuntia. Suoranainen tunnustustulva jatkui loppuun asti. Ja koko ajan evankelista, joka ei kyennyt antamaan anteeksi, itki polvillaan lavan vieressä.

Tilaisuuden lopulla hän nousi vihdoin seisomaan kasvot seurakuntalaisiin päin. Hänen kasvonsa olivat riutuneet ja uupuneet. ”Olen päättänyt”, hän huusi. ”En lepää, ennen kuin olen tappanut sen miehen, joka murhasi isäni”. Luulin, että en enää näkisi häntä.

Jonathan Goforth

Kuollut sisarseurakunta heräsi

Seuraavana aamuna hän seisoi siellä lavan vieressä kasvot sädehtien kilpaa auringon kanssa, kun tulin kirkkoon. Hän pyysi lupaa sanoa muutaman sanan ennen kuin aloittaisin puheenvuoroni.

Hän kääntyi koulupoikien puoleen ja sanoi: ”Voisivatko ne pojat, jotka eilen illalla tunnustivat ja pyysivät armoa antaa läheistensä murhaajille anteeksi, tulla tänne eteen?” Kyseiset yhdeksän poikaa nousivat penkeistään ja tulivat seisomaan riviin hänen eteensä.

”Pojat, minä kuuntelin teidän eilisiltaisia tunnustuksianne”, evankelista sanoi. ”Kuulin teidän sanovan, että haluatte antaa anteeksi niille, jotka tappoivat läheisenne. Sitten te kuulitte minun, yhden seurakunnan johtajista julistavan, etten voisi antaa anteeksi ja etten lepäisi ennen kuin olisin kostanut miehelle, joka murhasi isäni”.

”Mentyäni kotiin tilaisuuden jälkeen mietin, miten paholainen käyttäisi varmasti hyväksi esimerkkiäni ja pilkkaisi teitä poikia. Ihmiset sanoisivat, että te olitte liian nuoria tietämään mitä haluatte. Sitten he sanoisivat minusta, että tuossa on viisas mies joka varmasti tietää mitä tahtoo, ja sanoisivat: ’Hän ei usko tuohon hölmöön puheeseen, että pitäisi antaa vihamiehilleen anteeksi’.

Niinpä ettei paholainen johtaisi teitä harhaan, ostin nämä yhdeksän virsikirjaa ja aion antaa jokaiselle teistä yhden niistä. Toivon, että joka kerta kun avaatte sen ylistääksenne Jumalaa sen sivuilta, muistatte miten tämä evankelista sai Häneltä armon antaa isänsä murhaajalle anteeksi”.

Juuri silloin lista niiden nimistä, joille kristityt olivat aikoneet kostaa, tuotiin eteen ja revittiin palasiksi ja palaset poljettiin maahan.

Yingkoussa

Vaatimaton hautakivi Yingkoussa on merkkinä skottilaisen William Burnsin (1815-1868) leposijasta. Siellä hän teki viimeisen kerran työtä Herralleen. Vaikutti siltä, että kaikkialla minne tämä hieno evankelista meni sekä kotimaassa että Kiinassa, kaikki joiden kanssa hän oli tekemisissä tulivat tuntemaan Kristuksen ja pelastuksen. Edes uskosta osaton puuseppä, joka valmisti hänen hauta-arkkunsa ei ollut poikkeus ja oli seurakunnan vanhimmistossa, kun saavuin sinne.

Herran vaikutettua voimallisesti Shenyangissa eräs siellä olleista lähetystyöntekijöistä sanoi minulle: ”Jumala on todellakin siunannut meitä täällä, mutta pelkään pahoin että Hän ei voi tehdä mitään Yingkoussa. Paikallinen seurakunta on niin kuollut, että se pitäisi vain haudata pois näkyvistä”. Vastasin, että ”Sinähän tunnet Jumalan voiman. Rukoile vain, että Yingkou saisi armon”.

Liaoyangissa pidettyjen tilaisuuksien lopulla kuulin sanottavan samaa. ”Kiitämme Jumalaa siitä, mitä Hän on tehnyt meille”, lähetystyöntekijät sanoivat. ”Mutta sinun ei kannata odottaa mitään tapahtuvan Yingkoussa. Sen tilanne on toivoton, sitä ei voi elvyttää.”

Vastasin taas: ”Mutta te olette nähneet Jumalan voiman. Miksei sen puolesta voisi rukoilla?” Samoin oli Guangningin, Jinzhoun ja Shinminfun laita. Yingkou oli liian kuollut mihinkään, niissä sanottiin. Sillä ei ollut toivoa.

Herra Hunter oli mennyt Guangningista edeltä Yingkoun kaupunkiin pitääkseen siellä sarjan erityisiä rukouskokouksia. Tavatessamme illallisella pian saapumiseni jälkeen hän oli selvästi haljeta uutisista. ”Täällä on tapahtunut outoja asioita,” hän huudahti kasvot ilosta loistaen. Hän kertoi juuri sinä päivänä pidettyyn rukouskokoukseen tulleesta eräästä naisesta.

Nainen oli kieltänyt Herransa vuonna 1900, jotta pelastaisi henkensä ja oli ollut aivan murtunut. Hän oli rukoillut, että voisi saada toisen tilaisuuden antaa elämänsä Mestarilleen. Sen lisäksi eräs kristitty urakoitsija tunnusti itkien petkuttaneensa erästä yritystä 200 dollarin edestä ja vannoi maksavansa rahat takaisin ennen päivän päättymistä.

Tilaisuudet alkoivat seuraavana aamuna. Astuessani saarnastuoliin painoin tapani mukaan pääni rukoillakseni hetken. Nostaessani katseeni näytti siltä, että kaikki seurakunnan miehet, naiset ja lapset olivat tunnontuskissa. Kyyneleet virtasivat vuolaasti ja kaikenlaisia syntejä tunnustettiin.

Mikä selitti tämän? Miten sitä voisi kuvailla? Kyseessä oli seurakunta, jonka lähetystyöntekijät olivat julistaneet kuolleeksi ja täysin toivottomaksi. Kuitenkin tämä ihmeellinen asia tapahtui ilman, että sanaakaan tai rukousta oli lausuttu tai virttäkään laulettu.

Voiko sitä selittää mitenkään muuten kuin että se oli Jumalan Henki, joka toimi vastauksena Hänen lapsilleen, jotka olivat kokeneet herätyksen Shenyangissa, Liaoyangissa ja muualla. He olivat nähneet, mihin Jumala kykenee, ja tämän näyn valossa he olivat rukoilleet tarvitsevan sisarseurakuntansa puolesta.

Jonathan Goforth

Vihkiytyneet vanhemmat vaikuttavat

Kokosydämiset kristityt saavat usein nauttia siitä siunauksesta, että heidän jälkipolvensa on samankaltaisia. Jumalan seuraamiseen vihkiytyneet miehet ja naiset näkevät, että heidän lapsensa seuraavat heidän askeleissaan. Ole vilpitön ja tosi ja sinun perheesi tulee arvostamaan uskoasi. Voisi sanoa, että on lähes itsestään selvää, että kun lapsi kunnioittaa vanhempaansa, niin hänessä syntyy tahto seurata tätä. Aina ei näin ole, mutta tavallisesti se on niin.

Jos vanhemmat elävät vilpittömällä sydämellä Jumalalle, heidän poikansa ja tyttärensä tavoittelevat päästä samaan. He näkevät uskon antaman kauneuden kotilieden ääressä ja heidän omatuntonsa herää eloon ja johtaa heidät rukoilemaan Jumalaa, että heillä olisi sama jumalinen puhtaus.

He pyytävät, että heillä olisi tällaista, kun he itse perustavat oman perheen. He pyytävät, että he voisivat nauttia samasta onnen osallisuudesta. **”Totuta poikanen tiensä suuntaan, niin hän ei vanhanakaan siitä poikkea.”** (Snl 22:6.) Sekä ajallinen että hengellinen siunaus tullee niiden perhekuntien osaksi, joiden mielet ovat ehjästi vihkiytyneet Jumalalle.

Charles H. Spurgeon

Lukijoilta

Pohjois-Karjala Herran hyvyys vetää teitä pelastukseen ja parannukseen. Herran päivä on lähellä, tuo suuri päivä, jolloin kaikki kutsutaan koolle. Olkaa turvallisella mielellä. Armon mittanauhalla teidän askelenne mitataan. Te olette löytäneet sen paikan, jonka tuhlaajapoika löysi. Hän löysi Isän sylin. Teidätkin puetaan juhlapukuun ja teille annetaan sinettisormus. Kirkastakaa siis Kristus ruumiissanne, olettehan kalliisti ostetut. Heikki Juntunen

Uusimaa Soisin, että elokuun lehden mahtavat Raamatun opetukset sulautuisivat uskossa moniin. UMK

Etelä-Pohjanmaa Hei. Seisoin järven rannassa. On ollut tyyni jo kauan ja on odottava mieli. Järven pinta alkaa väreillä, lainehtia, voi tulla jopa vaahtopää. Välillä tulee niin kova tyrsky, että vesi lentää rantakivien yli tuulen mukana kasvoihini. On sellainen tunne, ettei tämä olekaan kesämyrsky, vaan vihdoinkin taivaasta tuulee.

Sen mukana Jumalan antamat herätykset. Vastaus uskovien rukouksiin. He ovat laittaneet rukouksensa aivan kuin kirjeisiin ja kyyneleillänsä ne sulkeneet ja lähettäneet ne Jumalan pöydälle taivaaseen.

Kun rukoilee avoimella sydämellä, vilpittömällä mielellä, niin Jeesuskaan ei pysty pidättelemään tunteitaan, vaan hän antautuu meiltä myötä saamaansa kyynelvirtaan. Meidän ja hänen suhteensa on läheinen. Tämä Pohjola on vilja-aitta. Täällä on valmista Jumalan viljaa, ihmislapsia, taivaaseen korjattavia. Kylväjät ovat kylvänet, eloa on paljon, tulee elonkorjuun aika. Heikki Mattsson

Järvakantti, Eesti Jumalan terve. Tervehdin Luukkaan evankeliumilla: ”Mutta kun Ihmisen Poika tulee, löytääkö hän uskoa maan päältä.” (Lk 18:8.) Täällä Raplamaalla on 20 jumalanpalvelus-paikkaa, mutta kävijöitä vain nimeksi. Olen neuvoton, mea culpa? Virressä 175 laulamme: ”Seurakunta koolla on, Herra, huoneessasi. Täällä jälleen etsimme sinun huoneessasi. Keskellämme kärsien, Jeesus Kristus kuljet. Köyhät, sairaat, sorretut sydämeemme suljet. Keskellemme, Kristus tuot joukot vailla työtä, lapset joita kukaan ei kylläisiksi syötä. Kaikki joiden juuri nyt täytyy nälkään kuolla, joiden oikeuksia yksikään ei puolla.

Kristus, virressämme soi tuska naisten, miesten, joilta mieli murretaan kiduttaen, piesten. Vangituiden hiljaisuus kaikuu korvillemme. Sinä heissä menehdyt, kun me vaikenemme. – - Kutsut meitä hiljaisten, kärsivien suulla rinnallesi, taisteluun. Anna kutsu kuulla! Totuus, tie ja elämä, ristiä ei väistä. Valtakuntaa valmistat vähimmistä näistä. /Kalju Kukk

Västmanland, Ruotsi, Fagersta Haluan tämän lehden edelleen. Olen ollut kahdessakin sairaalassa ja toivoin ja rukoilin, että Jeesus parantaisi minut. Pyysin kyllä myös, että pääsisin pois, Paratiisiin niin kuin Lasaruskin. Vaan vielä ei ollut aika. Olen nyt kotona ja kuntokin paranee. Minä tykkään lukea paljon ja siinä Airut-lehdessä on parhaita lukuja ja Raamattu on paras ennen kaikkea. Jumala siunatkoon tämän työn ja antakoon Pyhän Hengen johdon kaikessa. HR

Satakunta Hyvät Airuen toimittajat. Haluan kiittää Jumalaa, että olen saanut monta vuotta lukea tätä hyvää lehteä, jossa Jumalan sanoma niin selkeästi tulee esiin. Olen lukenut sitä ja aina edelleen, jo siitä asti, kun Aune Lehtisalo sitä toimitti. Jeesus on antanut minulle 96 vuotta aikaa lueskella. Hyvää syksyä ja Jeesus siunatkoon teitä kaikkia. Heikki H.

Mälarinlaakso, Eskilstuna, Ruotsi, Jumalan suurta armoa ja rauhaa, kaikelle Airut-väelle. Iloitkaa Herrassa, kaikki hänen hurskaansa. Herra varjelee uskolliset. Olkaa lujat ja olkoon teidän sydämenne rohkea, te kaikki, jotka Herraa odotatte. Siunataan Israelia sydämen pohjasta ”Niin kuin uudet taivaat ja uusi maa, jotka minä teen, pysyvät minun kasvojeni edessä, sanoo Herra, niin pysyy teidän siemenenne ja teidän nimenne.” (Jes 66:22). Siunattu Israel. TK

Menikö ensirakkautesi?

Herramme ilmaisi Efesoksen seurakunnalle osoitetussa sanomassaan, että Hän arvostaa heidän tekojaan, vaivannäköään ja kestävyyttään. Myös sitä Hän kunnioitti, että he tuomitsivat pahat teot.

Hän kutsui heitä kuitenkin tekemään parannusta, koska he olivat hylänneet ensirakkautensa (Ilm 2:2-7). Tämän tulisi olla hälyttävää meille, jotka elämme ennen Herramme paluuta, ettemme mekin vain jatkaisi hienosti tekojamme, vaikka sydämistämme puuttuisi ensirakkaus.

Olet vaarallisella maaperällä, jos olet menettänyt ”ensirakkautesi”. Oletko menettänyt innon Jumalan puoleen ja palon hukkuvien sielujen puolesta? Oletko väsynyt rukoilemaan paljon? Ovatko maailman asiat muuttuneet kiinnostavammiksi kuin Jumalan asiat?

Olet yhä kristitty ja rakastat Herraa jollakin tavalla. Olet jossain määrin mukana jossain seurakunnankin toiminnassa. Et voi tietenkään yhtäkkiä menettää Jumalaa sen jälkeen, kun olet kokenut ihmeellistä siunausta ja voitelua elämässäsi. Ovela Vastustaja ei toimi yllättäen houkuttelemalla kristittyä erityisen vakavilla synneillä.

Hän vaikuttaa hengelliseen kristittyyn hienovaraisesti. Hän toimii, jotta saisi petettyä ihmisen ja tuotua tämän sydämeen välinpitämättömyyttä ja innottomuutta. Siitä lähtien hän vähitellen lisää painostustaan. Huomaamatta sydämeen pääsee pieniä salattuja syntejä, jotka vain Jumala näkee.

Luet ja tutkit Jumalan Sanaa velvollisuudesta vieläkin, mutta se ei ole yhtä ihanaa ja todellista kuin ennen. Rukouksessa viettämäsi aika lyhenee vähitellen. Kiitosta ja iloa ei virtaa sisimmästäsi yhtä paljon kuin aiemmin.

Iloitsit ennen Herrassa ja halusit puhua Hänestä enemmän kuin mistään maallisista asioista. Herra oli ensimmäisellä sijalla elämässäsi, ja kaikki muu oli toisarvoista. Tämän maailman asiat ja luonnolliset asiat eivät kiehtoneet sinua. Vaikutti siltä, että kuljit Jumalan kanssa ja sinulla oli ihana yhteys Hänen kanssaan.

Enää et ole Jumalan kanssa samanlaisessa tilanteessa. Iloa ei enää ole, vaan jotain on tapahtunut.

Rauhasi Jumalan kanssa on poissa, ilo on vuotanut pois sydämestäsi. Sielusi alttarilla Jumalan edessä ei ole tulta.

Hienovarainen petos

Saatana ilmestyy valon enkelinä pettääkseen jopa Jumalan valittuja, jos mahdollista. Hän luikertelee varkain sisään silloin kun sitä vähiten odottaa, jos ei ole valppaana. Miehen vihamies kylvi rikkaviljaa hänen peltoonsa keskellä yötä. Se tapahtui hänen nukkuessaan, kun kukaan ei nähnyt vihamiehen tekevän sitä (Mt 13:25).

Monesti koemme tappion, kun emme tajua, että ehdotukset ajatuksissamme ovat paholaisesta. Kuuntelemme ja toimimme näiden viattomilta vaikuttavien pahojen ehdotusten mukaisesti, kuten Jumalan Sanan lukemisen ja rukoilemisen vähentäminen.

Saatana tietää, miten onnistuneesti hän voi vaikuttaa henkilöön, joka suostuu laiminlyömään Sanaa. Hänen ehdotuksensa tietysti vaihtelevat ja ne on laadittu viekkaasti vastaamaan kunkin henkilön heikkouksia.

On varmaa, että niin kauan kuin olemme tässä maailmassa, altistumme näille kiusauksille. ”Autuas se mies, joka kestää koetuksen” (Jk 1:12) – ei anna periksi, vaan nostaa moraalikäsityksen sitä vastaan ja vastustaa paholaista.

E.A. Johnson

Sielu nääntyy salakavalasti

Kun ihminen menettää nälkänsä Jumalan Sanaa kohtaan ja rukousta kohtaan, johtaa se yksinkertaisesti sielun nääntymiseen. Ilo Herrassa katoaa eikä sydämestä kumpua kiitosta, ja Jumalan Hengen voitelu hälvenee.

Aivan kuten fyysistä ruumista on ruokittava ruoalla, jotta voi elää tässä elämässä, sielua on sitäkin enemmän ruokittava päivittäin hengellisellä ravinnolla Sanasta. Sielun voi tyydyttää vain Sanalla, rukouksella ja odottamalla Jumalaa.

Jeesus sanoi: ”Ei ihminen elä ainoastaan leivästä, vaan jokaisesta sanasta, joka lähtee Jumalan suusta” (Mt 4:4). Sielu on ikuinen, joten sen on ammennettava elämää iankaikkisesta Isästä.

Sielumme on hyväkuntoinen tai heiveröinen sen perusteella, miten ruokimme itseämme Jumalan Sanalla. Vähällä ruokinnalla sielusta tulee laiha. Kun herkuttelee paljon Sanalla ja rukouksella, sielu ”virvoittuu lihavuuden ääressä” (Jes 55:2, 1933/-38).

Kun menettää Sanaan kohdistuvan hengellisen ruokahalun, on täysin luonnollista, että maailman asiat tunkeutuvat sydämeen. Jonkin täytyy ottaa Jumalan Sanan ja Pyhän Hengen ilon paikka elämässä.

Siksi Johannes varoitti rakastamasta sitä, mikä on maailmassa, sitä mitä silmät ja liha himoitsevat (1Jh 2:15). Jakeessa 17 sanotaan: ”mutta joka tekee Jumalan tahdon, pysyy iäti”. Siksi meidän on oltava Sanan tekijöitä, sillä sitä on toimiva usko. Jos me rakastamme Jeesusta, me pidämme Hänen sanansa (Jh 14:21-23).

Miten siis voimme antaa sen tapahtua, että menetämme kiinnostuksemme Hänen Sanaansa? Emmekö samalla laiminlyö pelastustamme? Miten voi tietää olevansa pelastunut, jos ei välitä pelastuksestaan? (Hb 2:1-3). Meitä varoitetaan, että ”Meidän tulee yhä tarkemmin pitää kiinni siitä, mitä olemme kuulleet, ettemme vain joutuisi virran viemiksi”.

On todella vaarallista, jos meistä tulee välinpitämättömiä kulkiessamme Jumalan kanssa. On virheellistä ajatella, että voi pelastua vaikka menettäisi Jumalan. Kristuksesta voi olla osallinen vain pysymällä vahvana luottamuksessa Jumalaan (Hb 3:14).

Salaiset synnit

Kun kristitty on menettänyt ruokahalunsa Sanaa ja voittoisan elämän elämistä kohtaan, Saatana tuo sydämeen paljon salaisia syntejä, jotka vain Jumala näkee. Näitä ovat ilkeys, itsekkyys, viha, katkeruus, kateus, pahat ajatukset, ylpeys, tylyys ja muut synnit. Jeesus sanoi, että nämä saastuttavat ihmisen (Mt 15:18).

Se on hengellinen sydämen tila, jota ihmiset eivät voi nähdä. Eikö se muistutakin suuresti ihmisen fyysisiä sydänvaivoja? Sydänkipu ei ole aina muiden ihmisten havaittavissa. Ihminen voi vaikuttaa hyvinvoivalta. Hän itse kuitenkin tietää, että hänen sydämessään on kipuja. Kun kivut pahenevat ja hän saa vakavan sydänkohtauksen, toiset saavat tietää siitä, koska se tekee hänestä havaittavasti sairaan ihmisen.

Samoin on kristityn laita, joka ei piittaa Herrasta ja on menettänyt ”ensirakkautensa”. Hän tietää menettäneensä ruokahalun Jumalan Sanaa ja rukousta kohtaan. Tässä vaiheessa Saatana käyttää tilaisuutta hyväkseen ja tuo kuvioihin loukatut tunteet. Mielessä alkavat esiintyä kateuden, mustasukkaisuuden, ylpeyden jne. tunteet.

Tästä tulee sydämen hengellinen tila. Nämä salaiset synnit eivät näy muille ennen kuin ne ovat juurtunet ja niistä versoo kovia sanoja, vääriä tekoja jne. Silloin nämä synnit ovat muiden nähtävissä.

Monet niistä, jotka ovat menettäneet ”ensirakkautensa”, voivat jatkaa elämäänsä jossain määrin tyytyväisinä ja olla aktiivisia seurakunnassa ja lukea Sanaa, mutta he tekevät sen välinpitämättömästi. He haluavat todistaa Herrasta, mutta heidän todistuksensa ei kosketa kuulijan sydäntä.

Heidän todistuksessaan ei ole Jumalan Hengen voitelua. Murhe, lannistuneisuus ja lohduttomuus asettuvat usein sellaisen elämän ylle, jossa ”ensirakkaus” on menetetty ja sydämen kieliä ei ole viritetty Jumalan taajuudelle.

E.A. Johnson

Jatkuu sivulla 7 otsikolla
Tule pois vaaran alueelta

Rukouspalsta

Syksyn rukous: Että usko muuttaisi ihmistä eikä ihminen uskoa
Rukousperjantait: Rohkeus ja voima muuttua

Muutos vai vastarinta?

Syksy. Kyllä syksy on tullut, mutta lämmin, aurinkoinen ilma. Eräänä päivänä hämmästyin, kun katsoin ulos olohuoneen ikkunasta. Monta vihantaa tuuheaa oksaa kaareutui jonkin matkaa ikkunasta, pienen kumpareen päälle, koska ne olivat raskaina sinisistä luumun näköisistä ”marjoista”. Se oli ihmeellinen ja kaunis näky. Poimimme myöhemmin saavillisen niitä kriikunoita. Viimeksi näin vastaavaa parikymmentä vuotta sitten ja seuraava talvi olikin ankara ja kaikki kriikunat paleltuivat.

Siinä ne oksat ja puut olivat nyt kaikessa loistossaan. Eivät ne koreilleet eivätkä kilpailleet suuruudestaan keskenään. Ne vain olivat. Miten erilaista olisikaan ollut, jos ne olisivat siinä pyrkineet esiintymään ja kilpailemaan suuruudesta toistensa kanssa. Olisipa tullut koko asetelmasta huono vaikutelma. Mutta näinhän me ihmiset varsinkin nykyään teemme, kun etsimme valtaa, loistoa ja kunniaa.

Toisaalla kirjoitin lapsesta, jonka Jeesus kutsui luokseen ja sanoi hänestä, että se, ”joka nöyrtyy tämän lapsen kaltaiseksi, on suurin taivasten valtakunnassa.” (Mt 18:4.) Suuruudenhalu on kyllä luonnollista, mutta se tuo mukanaan vastuun, sillä kaikesta on lopulta tehtävä tili sen mitan mukaan, joka on Jumalan hallussa.

Suuruus ei aina tuo onnellisuutta ja se voi useinkin olla täysin Jeesuksen opetuslapsen kutsun vastaista, koska se helposti kasvattaa oman kunnian pyyntiä. Jeesus sanoi monesti, että Hän ei etsi omaa kunniaansa vaan lähettäjänsä kunniaa (Jh 7:18). Ja tätä Jeesuksen nöyrää henkeä opetuslapset vastustivat aivan viimeiseen Jerusalemin matkaan saakka. Vasta sillä matkallahan heille alkoi sarastaa se erilaisuus, mikä tämän kuninkaan voiton merkkinä on. Se vaati muutosta elämänhallintaan, joka on edelleenkin vaikeaa.

Nyt opetuslapset olivat siinä kasvupolkunsa vaiheessa, että Jeesus saattoi alkaa opettaa suoremmin seuraamisestaan. Hän piti lasta esimerkkinä. Jeesus kutsui lapsen tykönsä ja lapsi siis tuli, mikä kertoo pelottomuudesta ja nöyryydestä. Siitä todistaa se, että hän ei vastustele, kun kutsuttiin. Hän asettui seisomaan paikkaan, mihin Jeesus hänet asetti. Hän ei esittänyt mitään eikä varmaankaan keikaillut myöskään epätäydellisyydellä esim. ”Olen niin epätäydellinen, joku toinen olisi parempi”, tms.

Lapsenmielinen nöyryys onkin hengellistä voimaa piste. Se vapauttaa turhista, hyödyttömistä ja pahoista tottumuksista. Meissä se ei kehity, vaan syntyy, kun tulemme lapsen kaltaisiksi.

Lapsessa, joka jo ymmärtää puhetta, on vielä jotain sisäsyntyistä luottamusta, joka vastaa siihen myöskin sisäsyntyiseen tai sisään kirjoitettuun, Jumalan kuvaan koodattuun rakkauteen, joka tulee esiin isän ja äidin ja lasten välisenä kiintymyksenä ja epäitsekkäänä huolenpitona.

Rakkaus ei ole käskettyä itsensä kieltämistä tai sankaruutta, sellaista, jota historian opettajani ylisti spartalaisilla olleen. Se on myötätuntoa ja epäitsekkyyttä, joka syntyy rakkaudesta.

Suomi 100 -juhlavuotena on hyvä muistaa yhtä tärkeää suomalaista tunnuslausetta, ”koti, uskonto ja isänmaa”. On sanottu ja jopa kirjoja kirjoitettu, kuinka papit siunasivat aseita. Mutta minä kysyn, kuka on tutkinut rintamamiesten sielunmaisemaa, niiden nuorten miesten mieltä, jotka äiti rukoillen rintamalle lähetti.

Sanoisin, että näissä nuorukaisissa oli monta sellaista, joista Jeesus sanoi: ”Samoin ei teidän taivaallinen Isänne tahdo, että yksikään näistä vähäisistä joutuisi hukkaan.” (Mt 18:14.) Uskon myös, että moni sotilaspappi pyrki vilpittömästi auttamaan näitä vähäisimpiä, joiden vaikuttimina ei ollut uho, vaan kodin perintö ja usko.

Tuo pieni lapsi seisoi Jeesuksen edessä, kun Jeesus puhui noitten pienten hukkaan joutumisesta. Kuinka tärkeää onkaan siis kohdata lapset Jeesuksen tavalla, jotteivät he joudu hukkaan!

Mikä meissä sitten ei ole lapsen kaltaista? Ainakin se, että lapsi muuttuu, me emme? Jeesus koputtaa, kutsuu, kehottaa, käskee, huomennakin – mutta muuttuuko jokin? Minun pitäisi olla parempi, kun olen saanut nauttia hyvien vanhempien, perheen, ystävien ja seurakunnan yhteydestä ja kuulla monia hyviä opettajia ja ollut niin kauan esirukousten kohteena.

Minun tulisi olla kunnioittavampi, nöyrempi, myötämielisempi. Kaikkea tätä rukoilen ja iloitsen jokaisesta pienestäkin, vaikka viivästyneestäkin muutoksesta.

Tunnet niitä, jotka vastustavat Jumalaa, joka haluaa tuottaa muutosta meille, niin kuin lapsille. Mutta mikä sinussa itsessäsi on muuttunut? Sinunkin pitäisi vastustaa aina vähemmän muutosta, nautintoaineiden käyttämisessä, vaivannäkemisessä ja itsensä hillitsemisessä, mielen muutoksessa, syömisessä, anteeksiantamisessa, pyyteistä luopumisessa ja Jumalalle antautumisessa.

Antaudu nyt muutokseen niin kuin lapsi, anna Pyhän Hengen hallita ja antaa voima!

Seppo Niemelä

Tule pois vaaran alueelta

Sinulla on kestävyyttä, olet kärsinyt...

Tehkää parannus ja tehkää niitä ensimmäisiä tekoja

Ne, jotka ovat hylänneet ensirakkautensa, ovat vaarallisella maaperällä. He ovat hyviä ihmisiä ja tekevät paljon hyviä tekoja, mutta Herra ei ole mieltynyt heihin. Herra haluaa ensin rakkautemme Häntä kohtaan, ja sitten me automaattisesti näytämme uskomme teoillamme.

”Minä tiedän sinun tekosi, vaivannäkösi ja kestävyytesi. Tiedän myös, ettet voi sietää pahoja ihmisiä, ja että olet koetellut niitä, jotka sanovat olevansa apostoleja, vaikka eivät ole, ja olet havainnut heidät valehtelijoiksi.

Sinulla on kestävyyttä, ja paljon olet kärsinyt minun nimeni tähden etkä ole väsynyt. Mutta se minulla on sinua vastaan, että olet hylännyt ensirakkautesi.

Muista siis, mistä olet langennut, tee parannus ja tee niitä ensimmäisiä tekoja. Mutta jos et tee parannusta, minä tulen luoksesi ja siirrän lampunjalkasi paikaltaan” (Ilm 2:2-5).

Ainut parannuskeino hengellisistä sydänsuruista kärsivälle sielulle on tehdä parannus ja palata Jumalan luo, missä saa sydämeensä taas ensirakkauden. Kun kerran Jumala ei säästänyt enkeleitä, jotka tekivät syntiä, ”kuinka me voisimme päästä pakoon, jos emme välitä tuosta niin suuresta pelastuksesta” (Hb 2:3).

Meidän on palattava herkuttelemaan Hänen kallisarvoisella Sanallaan päivittäin, varaamaan paljon aikaa kahdenkeskisiin hetkiin Hänen kanssaan siellä salaisessa rukous- ja mietiskelypaikassa. Tämä on ainut asia, joka palauttaa rauhan ja yhteyden Jumalaan.

”Se, joka voittaa, puetaan siis valkoisiin vaatteisiin, enkä minä pyyhi pois hänen nimeään elämän kirjasta, ja minä tunnustan hänen nimensä Isäni edessä ja hänen enkeliensä edessä” (Ilm 3:5).

E.A. Johnson

Seurakunta tarvitsee herätystä

Maailma tarvitsee pelastusta

Särkyneen rukous

Herra, olen mennyt rikki. Olen tyhjä eikä minulla ole mitään tuotavaa sinulle. Paitsi tämä tyhjyys. Olen yrittänyt kaikkeni, mutta epäonnistunut. Herra, minulle kelpaa nyt se, mitä sinä tarjoat. En halunnut ymmärtää, että oikea elämä on lahjaa sinulta. Anna minulle anteeksi, kun olen yrittänyt kelvata ihmisille, vaikka minun tulee kelvata yksin sinulle. Tee minut kelpoiseksi Jeesuksen sovituskuoleman ja anteeksiantamuksen tähden.

Rukous: Turvaudun sinuun, Vapahtajani! Olen elänyt piittaamatta Sinusta. Olen rikkonut Sinua vastaan. Anna syntini anteeksi. Ota vastaan minut.

Uskon, että Jeesuksen sovitusveren takia kelpaan Jumalalle ja minulla on iankaikkinen elämä. Hän on minun Vapahtajani ja voimani antaja.

Nimi ja päiväys :

(Säilytä itselläsi.)
Voit lähettää tämän lipukkeen myös Airuen toimistoon osoitetietojesi kanssa niin saat rukousapua ja lukemista.
9.2017

Tilaan/uudistan Airut-lehden!

Tilaan Airuen tällä lipukkeella. Tilauksesi erottuu paremmin muista samannimisistä, jos ilmoitat molemmat etunimesi. Tilata voit myös pankin, puhelimen tai verkon kautta.

Etusivulla osoitteesi vieressä on aika, jolloin tilaus tulee viimeistään uusia.
Osoite muuttunut? Ilmoita uusi ja vanha osoite tällä lipukkeella. Lähetä myös rukousaiheesi.

☐ Uudistan tilaukseni
☐ Olen uusi tilaaja
☐ Osoitteeni on muuttunut
9.2017
☐ Tilaan Airuen ystävälleni
☐ Perun tilaukseni
☐ Haluan pankkisiirtolomakkeen
☐ Tilaan näytenumeron __ kpl

Nimi: _____

Osoite: _____

Vanha osoite: _____

Uusi osoite: _____

Lahjatilaaja (ilmoitettava aina ystävätilauksessa): _____

Rukousaiheeni: _____

Lähetä kirjekuoressa osoitteella: Airut, Kuusitie 7 A 3, 37500 LEMPÄÄLÄ

Sairaalalaivasta rosvojen käsiin, osa 2

Oswald J. Smith

Rosvot ottivat kiinni erään kristillisen järjestön työntekijän nimeltä Robert A. Jaffray, kun tämä oli sairaalalaivalla lähetysmatkalla halki Kiinan. Edellisessä osassa lähetystyöntekijät kohtasivat rosvojoukkion, mutta Jaffrayn onnistui olla heitä ovelampi, eivätkä he ryöstäneet laivaa. Toisen kohtaamisen sattuessa heille oli kuitenkin määrätty sotilaita ”turvaamaan” heitä. Sotilaat ampuivat kohti rosvoja, mutta pakenivat sitten ja jättivät laivan.

Rosvot ottivat laivan nopeasti haltuunsa, asettuivat vaiti ollen taloksi ja omivat kaiken näkemänsä. Lähetystyöntekijät tarjosivat heille kohteliaasti syötävää, ja rosvot joivat kaiken teen ja söivät leivonnaiset. Ennen pitkää he olivat verhoutuneet kaikenlaisiin erikoisiin vaatekappaleisiin, joka oli melkoinen näky.

Herra Jaffraylla oli lierihattu, josta hän piti kovasti ja toivoi, että sitä ei huomattaisi. Hän joutui kuitenkin pettymään, sillä pian erittäin vihamielisen näköinen kaveri näki sen ja pani sen päähänsä. Peilin edessä tämä tarkasteli itseään, ilmeisesti kovin tyytyväisenä. Robert Jaffray katseli häntä, kunnes huvittui niin paljon, että ajatteli sanoa jotain.

”Veljeni”, hän aloitti, ”huomaan, että pidät hatustani. Lahjoitan sen sinulle ilomielin”. Rosvo kääntyi katsomaan häntä, mutta ei vastannut.

Jaffraylle alkoi valjeta tilanteen huvittavuus hänen katsellessaan tätä näkyä. Hän ajatteli, että voisi ihan hyvin antaa anteliaan vaikutelman, kun kerran rosvot veivät kaiken joka tapauksessa, ja hyväntahtoisuudesta saattaisi olla apua. Hän tiesi, että mitä vaikeammaksi tilanteen rosvoille tekisi, sen vaikeampaa se olisi hänelle itselleen.

Jos hän vaikuttaisi vihaiselta tai mielensä pahoittaneelta, he muuttuisivat uhkaaviksi ja Jumala yksin tiesi mitä sitten tapahtuisi. Niinpä hän päätti siinä samassa olla hyvä vanki ja aiheuttaa mahdollisimman vähän hankaluuksia.

Kuluneen vuoden aikana Jaffray oli ahkeroinut artikkelisarjan parissa ja oli ottanut käsikirjoituksensa mukaan, koska oli ajatellut jatkaa kirjoittamista. Nyt hän katsoi raskain sydämin, kun se vietiin kaiken muun hänen arvotavaransa kanssa. Hän kyllä rukoili todella vilpittömästi, että saisi sen takaisin, sillä siinä oli kokonaisen vuoden korvaamaton, kova työ, mutta hän ei koskaan enää nähnyt sitä.

Rosvojen lähestyessä hän muisti kellonsa ja mietti voisiko keksiä keinon pitää sen itsellään. Yhtäkkiä hän äkkäsi kannettavan kirjoituskoneensa laatikon ja kun kukaan ei katsonut, hän avasi laatikon, sujautti kellonsa sinne ja sulki ja lukitsi sen nopeasti.

Hän ajatteli, että rosvot tutkisivat tietysti hänet ensin eivätkä voisi avata laatikkoa rikkomatta sitä. Etsinnän päätteeksi hän voisi saada kellon takaisin ja näin pitää sen vankeutensa ajan. Se oli riskialtis yritys, mutta se toimi.

Pian rosvojen ryöstely tuli päätökseen ja kaikenlaiset erikoiset vaatekappaleet koristeenaan he valmistautuivat ottamaan vankinsa ja lähtemään tukikohtaansa vuoristoon. He tulivat nopeasti rantaan revolveripiippujen ajamina, ja marssin lähtövalmistelut suoritettiin heti.

”Veljet, teidän ei tarvitse uhkailla meitä”, Jaffray sanoi pelottomasti, kun rosvot ympäröivät pientä vankijoukkoa ja varoittivat heitä mitä tapahtuisi, jos joku kieltäytyisi tottelemasta. ”Me kyllä käyttäydymme. Voin vakuuttaa, etten ryppyile aseistautuneille miehille”, hän sanoi lopuksi heidän aloittaessaan matkansa.

Sitten hän lausui katse taivaalle suunnattuna rukouksen, jollaista hän oli harvoin siihenastisen elämänsä aikana tarvinnut: ”Herra”, hän sanoi, ”älä anna pisarankaan verta vuotaa tai yhdenkään luun murtua; varjele vakavilta taudeilta ja pelasta joidenkin näiden miesten sielu”.

Armottomalla pakkomarssilla

Jokaista vankia kohden määrättiin kaksi hampaisiin asti aseistautunutta miestä. Yksi mies edessään ja yksi takanaan Robert Jaffray aloitti pakkomarssinsa. Päätettyään olla hyvin käyttäytyvä vanki Jaffray huomasi tulevansa vangitsijoidensa kanssa paremmin toimeen.

Hän osoitti iloista ja tyytyväistä mieltä kurjuuden ja pahan mielen sijaan ja alkoi vitsailla rosvojen kanssa, kunnes sai heidät ajoittain hyvälle tuulelle ja nauramaan hillittömästi. Heillä oli terävä huumorintaju ja he nauttivat täysillä vankinsa vitseistä.

Vapaaksi päästyään herra Jaffray kertoi tarinaansa ja sanoi: ”Monesti ennen tätä kokemusta mietin, miten käyttäytyisin rosvojen keskellä. Pelottaisiko minua? Totesin kuitenkin iloisena, että Jumalan antama armo riittää joka hetki. En tuntenut lainkaan pelkoa”.

Rosvot olivat pysäyttäneet laivan kello 17. Nyt he marssivat yhdessä jonossa yli viisi tuntia. Tuli pimeää. Valoja ei ollut, ja pian polkua ei enää erottanut. Vangit alkoivat väsyä, mutta rosvot pakottivat heidät jatkamaan. Lähetystyöntekijät eivät tienneet, mihin olivat matkalla. He ajattelivat, että varmaankin johonkin tapaamispaikkaan, jossa heidän vangitsijansa olisivat turvassa sotilailta.

Hetken ajan he luulivat voivansa muistaa tien paetakseen ja päästäkseen takaisin. Pian ilmeni, että tämä olisi mahdotonta. Rosvot eivät koskaan epäröineet. He eivät pysähtyneet hetkeksikään. Jokainen mies vaikutti tuntevan tien, ja he etenivät yhä nopeammin.

Keskiyöllä he pysähtyivät erään vajan luona, johon heidät työnnettiin ja heidän käskettiin levätä. Sinne heidän vangitsijansa asettuivat makuulle ja nukahtivat pian sikeään uneen, lukuun ottamatta niitä, jotka jakoivat ryöstösaalista ja niitä, jotka oli määrätty vartioimaan vankeja. Kattoparrussa roikkui himmeä lyhty.

Suurin osa vangeista oli sidottu ja useimmilla oli kahleet. Jaffrayta ja hänen tovereitaan ei koskaan sidottu. Aseistetut miehet vartioivat heitä silti herkeämättä. Heitä ei jätetty keskenään hetkeksikään yöllä eikä päivällä.

Jumalan ylivalta

Robert Jaffray asettui makuulle, mutta ei nukkuakseen. Hän kertasi mielessään päivän ikäviä tapahtumia. Miten kaikki päättyisi, hän mietti. Tilanne oli erittäin vaarallinen. Hän lohdutti itseään kuitenkin ajatuksella siitä, että se ei ollut sattumaa. Jumalalla täytyi olla sille tarkoitus. Hän olisi siis hyvä vanki Jeesuksen Kristuksen tähden.

Hän ei ollut vielä ajatellut pakoa, mutta hän mietti työtään maatessaan selällään kuunnellen roistojen hengitystä ympärillään. Kuka huolehtisi hänen työstään? Miten he selviäisivät? He olisivat tietysti suunniltaan kuullessaan hänen ahdingostaan.

Entä hänen vaimonsa ja Margaret-tyttärensä – millainen koettelemus tämä heille olisikaan. Hetken hän salli itsensä ajatella kotia, kotia Wuzhoussa, missä hän oli tehnyt työtä yli kaksikymmentä vuotta. Hän mietti myös lähetystyöntekijöitä Guilinissa.

Heidän vuokseen hän oli lähtenyt tälle vaaralliselle matkalle. Hän oli uskaltautunut rosvoja kuhisevalle joelle saadakseen heidät vapaaksi. Kuinka ironista! Niin, Jumalalla oli kuitenkin ylin valta. Jotenkin hän selviäisi elävänä. Hänestä ainakin tuntui siltä. Rohkeasydäminen lähetti ei kuitenkaan aavistanut, mikä häntä odotti sankassa metsässä ennen kuin hän taas näkisi rakaidensa kasvot.

Oswald J. Smith
Jatkuu

Kirjoitus perustuu artikkeliin, joka on julkaistu v. 1926 *Sunday School Times*issa. Robert Jaffray oli Christian and Missionary Alliancen lähetti.

Tilaa Airut-lehti 2017!
www.airut.net

Tietoja tilauksesta alla ja sivulla 7.

Voit myös soittaa tilauksesi puh. 03-3142 2300 ti-to 10-15.

AIRUT
ISSN 0356-2018 (painettu)
ISSN 2341-6556 (CD-levy)
Kustantaja
Raamattujen Lahjalähetys ry
Tampere
Posti- ja käyntiosoite
Kuusitie 7 A 3
37500 LEMPÄÄLÄ
Puh. 03-314 22 300
Kotisivuosoite www.airut.net

Herald of His Coming -lehden sisarlehti
(P.O. Box 279, Seelyville, IN 47878, USA)

Toimitus:
Päätoimittaja Seppo Niemelä
Toimitussihteeri Kylli Niemelä
Käännösavustaja Teresa Harju
Äänilehti - Airut Vapaaehtoislukija

Pankkiyhteydet
- *Nordea* FI80 2046 1800 0291 67: viite 1012 tai viesti
- *Osuuspankki* FI87 5228 0320 0621 72: viite 330 tai 1012
- *DanskeBank* FI70 8000 1101 4261 62: viite 1012 tai viesti

Toimisto avoinna ti-to 10-15

Aikakauslehtien Liiton jäsen

Tilaukset
Airut ilmestyy kerran kuussa uskonvaraisen periaatteen mukaan. Tilausmaksu on lukijalle omaehtoinen. Vuosikerran kustannukset ovat noin 40 euroa. Pankkisiirtolomake voidaan lähettää pyynnöstä.

Tilauksen voi tehdä
postitse, puhelimitse tai pankin tai verkkosivujen kautta.

Lahjoitukset:
Lahjoitamme Raamattuja ja annamme painotuotteitamme lahjaksi henkilökohtaiseen käyttöön.